

ledes som Tilfældet tør siges at være paa dette Omraade, først i en forholdsvis fremrykket Alder blive i Stand til at indgaa Ægtekab, samt af at mange personlige Bevillinger paa nye Apoteker først skrive sig fra de senere Aar, saa at Bevillingen for de flestes Bedkommende endnu er i den første Indehavers Besiddelse.

Kommissionen anser det for nødvendigt for Tilbebringelsen af en heldig Udvikling af Apotekervæsenet, at Udgangen for Apotekerenterne til at benytte Mandens Bevilling bortfalder. Det er i sig selv ganske irrationelt, at give Kvinder Udgang til en Næringsvej, til hvis Udøvelse der først aabnes Mændene Udgang efter en særlig forudgaaende Udbannelse, og det irrationelle heri afhjælpes ikke ved, at Enken ikke selv direkte maa forestaa Driften, men skal lade denne lede af en ansvarlig Provisor. Den naturlige Følge af en saadan Ordning er nemlig, at Enken, fordi hun i Virkeligheden fuldstændig mangler Evne til at have med Forretningen at gøre, søger paa en mere eller mindre mafferet Maade at bortforpagte Apoteket til den Farmaceut, der vil give hende den højeste Betaling. En saadan Trafik, hvis Fordærvelighed for Apotekervæsenet er indlysende, er naturligvis utilladelig, men forekommer dog upaatvivlelig jævnlig paa Grund af Banfæligheden ved i det enkelte Tilfælde at faa den rette Sammenhæng opløst.

Hovedhensynet for den hidtil fulgte Ordning af Enkespørgsmaalet har formentlig været det at sikre Enken (med Børnene) en Forsørgelse efter Mandens Død; men efter at Lovene af 13de April 1894 og 10de April 1895 have gjort det muligt at løse denne Banfælighed paa den naturlige Maade, at der ydes de efterlevende Bistand af den ved disse Love stabte Fond, vil der formentlig fra alle Sider være Enighed om, at denne Vej bør benyttes. Den hidtil fulgte Fremgangsmaade har kun været en Nødhjælp; men Mislighederne ved denne ere saa aabnbare, at den bør forlades, saa snart Betingelserne herfor ere tilstede.

Kommissionen skal herefter foreslaa, at det ubetinget forbydes, at Enker fremtidig faa Udgang til at fortsætte Apotekernæringen efter Mandens Død.

Hvad angaar de nulevende Enker, der for Tiden sidde inde med et Apotek, da falde disse, som ovenfor omtalt, i forskellige Grupper, idet enkelte, som anført, mulig have Tilladelse til at fortsætte Driften af Mandens Apotek paa Livstid, medens andre have Tilladelsen „indtil videre“, og atter andre ikkun for et vist Antal Aar. For de Enkers Bedkommende, der maatte have Tilladelsen paa Livstid, løses Spørgsmaalet inden kortere eller længere Tid af sig selv ved Enkens Død. For de andre Enkers Bedkommende vil man anse det for rigtigst, at det bestemmes, at Tilladelsen „indtil videre“ bortfalder efter et vist Antal, f. Eks. 5, Aars Forløb, og at de, der have Tilladelse til at fortsætte Driften indtil et bestemt Tidspunkts Indtræden, ikke kunne faa denne Tilladelse forlænget.

De foransjorte Bemærkninger om det uheldige i, at Enken bliver sidende inde med Mandens Apotekbevilling, bunde, nærmere beset, i en almindelig Betragtning om, at kun den, der kan udøve Apotekernæringen behørig, bør have Lov til at drive et Apotek. Hos Enken ligger Manglen paa den fornødne Evne først og fremmest i hendes Mangel paa Kendskab til Farmacien. Men naar dette er til Ginder for, at hun kan beholde Mandens Bevilling, maa man konsekvent komme